

Kósa Eszter

Éhezés

A Duna szósz, kitölti a krumplihegyek közti rést. Frissen terített aszfalt remeg. Autók gurulnak, borsószemek. A tömeg petrezselyem, só, hagyma, bors. Szárad, oldódik, csípi a szemet. Mosogatás ellen tüntet, aki hisz. A szobrok rászáradtak a szigetre, mint a nyál. Madarak váltanak irányt, akár a gőz, ha felé kéz suhan. Fel akarja vágni a villamos a tájat, de csak csúszkál, mint egy tompa kés. Béke van.

Szökési sebesség

Rózsák nyílnak körénk fehér csillagokból, rojtos szoknyaég pörög a földtető felett. Belekap a szél, éber, éberek vagyunk alá mi is. Te, aki táncolsz, ki vagy? Hol vagy? Ki az, aki pörget? Nem hallasz megint, a cigányholdak túl hangosan húzzák, világos oldaluk a Napra kacsint.

Ássátok vissza a hóvirágokat

Hátamra fekszem a balkonládában, földbe túrom a kezem, kinövi bőrömet a táj, mellkasom felszakad, fák nőnek belőle, bordámhoz fonódnak a gyökerek, levegőt szállítanak és hangokat, vonyítással van tele az erdő, benned is a farkasok tetszenek, látod, tényleg belőlem van vidék, a vállamon ház van és abban vizes paplanok, esett, nincs tető, helyettünk az ágyban disznók fekszenek, mind kövér és csúnya, megeszik helyettünk a tévedéseket.